

Sygn. akt II AKa 229/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Motuk (spr.)

Sędziowie: SA – Paweł Rysiński

SO (del.) – Grzegorz Miśkiewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2017 r.

sprawy M. R. syna B. i E. z domu B., urodzonego (...) w G.,

oskarżonego o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 15 lutego 2017 r., sygn. akt XVIII K 118/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego M. R. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym obciąża go opłatą sądową w kwocie 600 zł (sześćset złotych);

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. J. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 zł, w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu M. R. w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

M. R. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 30 sierpnia 2004 roku pod M., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie P. Z. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez P. Z. ciągnik siodłowy marki M. nr rej. (...) z naczepą nr rej. (...), polecili opuścić pojazd kierującemu, przycisnęli go do podłogi pojazdu przerobionego na radiowóz policyjny, przystawili mu do głowy broń palną grozili jej użyciem, zakleili oczy taśmą samoprzylepną, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki M. nr rej. (...) z naczepą nr rej. (...) wraz z ładunkiem waty szklanej, dokumenty przewozowe, ubezpieczeniowe na szkodę M. (...), pieniądze w kwocie 200 USD, 130 złotych, prawo jazdy na szkodę P. Z.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 65 § 1 k.k.

II. w dniu 7 września 2004 roku w S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie M. P. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez M. P. ciągnik siodłowy marki V. typ (...) nr rej. (...) (...) z naczepą nr rej. (...) (...), polecili opuścić pojazd kierującemu, używali wobec wymienionego przemocy w postaci objęcia za szyję, włożenia palców do oczu, uderzenia pięścią w prawą skroń, uderzenia w głowę bronią palną w wyniku czego pokrzywdzony stracił przytomność, zakleili oczy i uszy taśmą samoprzylepną skrupowali ręce taśmą samoprzylepną, grozili pozbawieniem życia, umieścili go w pozycji leżącej na tylnym siedzeniu, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki V. nr rej. (...) (...) o wartości 25 000 USD z naczepą nr rej. (...) (...) o wartości 12000 USD na szkodę (...) wraz z ładunkiem bel wykładzin podłogowych o łącznej wartości 40 602,03 EURO na szkodę (...), listy przewozowe i CMR, dowody rejestracyjne, polisy ubezpieczeniowe, zezwolenia na przejazd, radio marki B., radiostację marki P., telefon marki N. (...) na szkodę (...), prawo jazdy, paszport, karty kredytowe V., M., (...), pieniądze w kwocie 800 USD, 1085 EURO, 450 złotych, 700 hrywien ukraińskich, sygnet o wartości około 200 USD, dwa telewizory marki P. oraz G., video o wartości około 125 EURO, dwie lodówki samochodowe o wartości 270 EURO i około 20 EURO, odzież w postaci dwóch kurtek, kamizelki, marynarki, czterech koszul, bielizny osobistej o łącznej wartości około 200 EURO, pościel, butlę turystyczną telewizor marki B., wiertarkę o wartości około 32 EURO, o łącznej wartości strat w wysokości 1 732 EURO, 1000 USD, 450 złotych, 700 hrywien ukraińskich stanowiących równowartość około 450 złotych na szkodę M. P.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. w dniu 14 października 2004 roku w C., gm. S., pow. G., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie Z. O. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez Z. O. ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony wsiadał do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, użyli wobec niego przemocy poprzez, popchnięcie z tyłu i przyciśnięcie głowy do fotela, zadawanie ciosów w głowę, skrupowanie ciała, w tym rąk i oczu taśmą przytrzymywanie, grożąc pozbawieniem życia, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju, po czym zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), dokumenty przewozowe, dokumenty pojazdu i naczepy, dokumentacja firmowa, stanowiące własność Z. Ś., wraz z ładunkiem w postaci paczek pomocniczych z USA zawierających artykuły spożywcze, używany sprzęt ogrodowy, sportowy, AGD, odzież używaną o wartości 12 250 USD na szkodę (...) INC - (...) M. K. (1), dowód osobisty seria (...). prawo jazdy kat. (...), świadectwo kwalifikacji, kurtkę jeansową, pieniądze w kwocie 100 złotych na szkodę Z. O., butlę gazową o pojemności 5 kg, CB radio, 2 telefony komórkowe marki N. (...) i 6210 o wartości 40 300 złotych na szkodę Z. Ś., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w dniu 9 listopada 2004 roku w miejscowości P. gmina R. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie M. C. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez M. C. ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą marki (...) nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony wsiadł do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, używając przemocy poprzez przytrzymanie go rękami i przyciśnięcie głowy do fotela, zaklejenie oczu taśmą samoprzylepną skrupowanie rąk taśmą samoprzylepną oraz grożąc mu pozbawieniem życia, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju do lasu w okolicach miejscowości W., po czym zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) o wartości około 30 000 złotych na

szkodę firmy (...) sp. cywilna - D. P. i E. P. wraz z naczepą marki (...) nr rej. (...) o wartości około 12000 złotych na szkodę W. Z. wraz z ładunkiem w postaci kaloryferów (...) o wartości 15 000 złotych na szkodę (...) oraz przesyłki z towarem o wartości 38 340 złotych na szkodę (...) z siedzibą w R. oraz (...) SA oraz telefon komórkowy marki (...) o wartości około 300 złotych i pieniądze w kwocie około 700 złotych na szkodę M. C., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w dniu 17 listopada 2004 roku w miejscowości L. gm. Z. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie K. N. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez K. N. ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki P. nr rej. (...), polecieli opuścić pojazd kierującemu, kiedy wsiadł do pojazdu przerobionego na radiowóz policyjny, został schwycony za szyję i przyciśnięty do podłoża, grozili pozbawieniem życia przy użyciu okazanej pokrzywdzonemu broni palnej, umieścili go w pozycji leżącej na tylnym siedzeniu, zakleili mu oczy taśmą samoprzylepną skrupowali ręce taśmą samoprzylepną, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 35 000 złotych z naczepą marki P. nr rej. (...) o wartości 10000 złotych wraz z ładunkiem krzeseł i taboretów o wartości około 11.162 funtów angielskich stanowiącej równowartość kwoty około 67.976 złotych na szkodę (...) SA, dokumenty przewozowe, CB radio marki A. (...) o wartości 400 złotych, radioodtwarzacz marki M. o wartości 800 złotych, dwa telefony komórkowe marki N. (...) o wartości 800 złotych, telefon komórkowy marki S. o wartości 200 złotych, telewizor o wartości 100 złotych, butlę gazową z palnikiem o wartości 100 złotych, lodówkę turystyczną o wartości 50 złotych, kable o wartości 100 złotych, bluzę o wartości 200 złotych, dwie latarki o łącznej wartości 100 złotych, o łącznej wartości w wysokości 47.850 złotych oraz pieniądze w kwocie 400 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 48.250 złotych na szkodę K. N.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 65 § 1 k.k.

VI. w dniu 26 listopada 2004 roku w miejscowości E. gm. G. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie W. W. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez W. W. ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą marki (...) nr rej. (...), a następnie, gdy wsiadł do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, używając przemocy poprzez przytrzymanie go rękami i przyciśnięcie głowy do fotela, zaklejenie oczu taśmą samoprzylepną i skrupowanie rąk taśmą samoprzylepną oraz grożąc mu pozbawieniem życia, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju do lasu w okolicach miejscowości P. gm. B., po czym zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki (...) o nr rej. (...) o wartości 173 000 złotych na szkodę firmy (...) sp. z o.o. wraz z naczepą marki (...) nr rej. (...) o wartości 92 000 złotych oraz telefon komórkowy marki (...) o wartości 100 złotych na szkodę H. Ż. wraz z ładunkiem w postaci odzieży tj. piżam, koszul i bluzek nocnych o wartości 17000 USD na szkodę (...) sp. z o.o. i pieniądze w kwocie 300 złotych na szkodę W. W., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 15 lutego 2017 r. sygn. akt XVIII K 118/16:

1. oskarżonego M. R. uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w pkt I komparycji wyroku;
2. oskarżonego M. R. uznał za winnego czynów opisanych w pkt II, III, IV, V, VI komparycji wyroku z tym, że:

2.1. w ramach czynu opisanego w pkt II komparycji wyroku wyeliminował z opisu czynu ustalenie, że M. P. uderzony został w głowę bronią palną w wyniku czego stracił przytomność, a ustala nadto, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu wspólnie i w porozumieniu z R. C. (1), D. S., M. K. (2), I. K., M. J. (1), G. K. (1) oraz inną ustaloną osobą, a w trakcie rozboju pokrzywdzony uderzony został w głowę żółtym, twardym przedmiotem w wyniku czego stracił przytomność, a sprawcy wypowiadali wobec niego groźby pozbawienia życia, przy czym przypisanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego,

2.2. w ramach czynu opisanego w pkt III komparycji wyroku ustalił, że oskarżony dopuścił się go wspólnie i w porozumieniu z R. C. (1), M. K. (3), T. S., D. S., M. K. (2), G. K. (1) oraz inną ustaloną osobą, ogólna wartość paczek wyniosła 19 329,06 USD, a wartość ciągnika siodłowego wynosiła 30 000 zł, zaś naczepy 10 000 zł i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego,

2.3. w ramach czynu opisanego w pkt IV komparycji wyroku ustalił, że oskarżony dopuścił się go wspólnie i w porozumieniu z R. C. (1), D. S., M. K. (2), G. K. (1), I. K. i dwoma innymi ustalonymi osobami oraz został popełniono w nocy z 9 na 10 listopada 2004 r. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego,

2.4. w ramach czynu opisanego w pkt V komparycji wyroku ustalił, że oskarżony dopuścił się go wspólnie i w porozumieniu z R. C. (1), M. F., W. G., D. S., M. K. (2), G. K. (1) oraz inną ustaloną osobą, został popełniony w nocy z 16 na 17 listopada 2004 r., a w trakcie rozboju sprawcy wypowiadali groźby użycia broni palnej, jednak nie posługiwali się taką bronią, przy czym przypisanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego,

2.5. w ramach czynu opisanego w pkt VI komparycji wyroku ustalił, że oskarżony dopuścił się go wspólnie i w porozumieniu z R. C. (1), M. F., W. G., D. S., M. K. (2), G. K. (1) oraz inną ustaloną osobą, a wartość ciągnika siodłowego M. o nr rej. (...) wynosiła 52 000 Euro, naczepy marki (...) nr rej. (...) 65 000 zł, a ładunku w postaci odzieży tj. piżam, koszul i bluzek nocnych 18 000 USD i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego i za czyny przypisane oskarżonemu w pkt 2 wyroku ustalając, że zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu M. R. karę 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 6 grudnia 2006 r. do 17 marca 2010 r. i od 17 kwietnia 2010 r. do 30 marca 2011 r.;

4. na podstawie art. § 14 ust. 2 pkt 1 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. J. kwotę 3120 zł (trzech tysięcy stu dwudziestu złotych) + VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

5. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty kosztów sądowych w sprawie.

Wyrok powyższy zaskarżył **obrońca** zarzucając mu:

1) naruszenie przepisów postępowania karnego, która miały wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 2 § 2, 4, 5 § 2, 7 k.p.k. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez, dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności bezkrytyczną ocenę dowodów przemawiających

przeciwko oskarżonemu, oparcie orzeczenia o winie oskarżonego jedynie na podstawie dowodów uznanych przez Sąd za obciążające go- zeznania świadka C., pominięcie dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego- brak potwierdzenia w innych dowodach na udział oskarżonego w zdarzeniach, wyprowadzanie z całokształtu materiału dowodowego wniosków dowolnych, czynionych wbrew treści zebranych dowodów i sprzecznych z ustalonymi w praktyce sądowej regułami oceny dowodów, tj. poprzez:

- przyjęcie niejednoznacznych okoliczności i zdarzeń na niekorzyść oskarżonego, uznanie ewidentnych braków potwierdzenia zeznań świadka R. C. (1) z rzekomym udziałem oskarżonego w przebiegu zdarzeń będących podstawą oskarżenia za spójne, logiczne i jednolite, pozwalające ustalić w sposób jednoznaczny przebieg zdarzenia, a także poprzez uznanie, że zeznania tylko tego jednego świadka wystarczą do przypisania winy oskarżonemu w sytuacji gdy inni współoskarżeni, świadkowie w tym pokrzywdzeni przesłuchani w sprawie tego absolutnie nie uczynili w zakresie wskazania osoby oskarżonego.

- uznanie braku jakiegokolwiek jednoznacznego innego dowodu wskazującego winę oskarżonego za wystarczające by w oparciu o „zasady logiki i doświadczenia życiowego” Sądu orzekającego uznać oskarżonego winnego zarzucanych mu czynów,

- odmówienie nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M. R., złożonym w toku całego postępowania, w których nie przyznawał się do popełnienia przedmiotowego przestępstwa, podczas gdy wyjaśnienia te są stanowcze, konsekwentne i korespondują z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, tworząc z nim spójną całość,

- odmówienie nadania waloru wiarygodności zeznaniom współoskarżonych, świadków oraz pokrzywdzonych, złożonych w toku całego postępowania, w których żaden z nich nie wskazał oskarżonego M. R., jako osoby uczestniczącej w popełnieniu zarzucanych mu czynów, a co więcej wskazywano iż nikt nie widział na miejscu zdarzenia oskarżonego - np. M. J., G. K.,

b) art. 193§1 i art. 201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o powołanie innego biegłego z zakresu psychologii celem wydania opinii , mając na uwadze niejasności , nie fachowość oraz liczne omyłki biegłego O., mylącego strony postępowania , których sam nie był w stanie wyjaśnić, co jednoznacznie potwierdza spostrzeżenia oskarżonego co do biegłego i jego „obecności” na sali rozpraw (protokół z rozprawy w dniu 24.01.2017, str 13);

c) art. 201 k.p.k. poprzez nie zbadania aktualnego stanu zdrowia oskarżonego a powołania się opinię sprzed prawie dekady jako wiarygodnej dla Sądu w sytuacji gdy sygnalizowano poprzez złożenie do akt dokumentów wskazujących na możliwość zmiany stanu zdrowia oskarżonego co winno znaleźć odzwierciedlenie z wywołaniu aktualnej opinii co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku przez ustalenie:

a) iż zeznania świadka C. znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym, nadto Sąd dał im wiarę, ponadto żaden z pokrzywdzonych nie wskazał na osobę oskarżonego M. R. jako osobę uczestniczącą w napadach, a nawet sam świadek oskarżenia R. C. (1) wskazał oskarżonego, który według świadka C. uczestniczył w popełnieniu w dwóch z zarzucanych mu czynów, a mianowicie w napadzie z dnia 7 września 2004 roku oraz z dnia 14 października 2004 roku (zeznania świadka C. podczas rozprawy z dnia 04.11.2016)

b) iż zeznania świadka C. są uznane za szczere i wyczerpujące, a deklaracje o chęci zmiany życia dla małej córki, nowego początku co jednak okazało się nieprawdą, gdyż po zapadnięciu wyroku wobec R. C. gdzie dobrowolnie poddał się karze w wymiarze 4 lat i 6 m-cy pozbawienia wolności w zawieszeniu na 9 lat (sygn. akt XVIII K 309/12 wyrokiem z dnia 10.06.2013 roku). w tym samym roku postawiono mu kolejne zarzuty za napady tożsame w przebiegu, których dopuścił się w latach 2010 i 2012 i skazany prawomocnie na 10 lat pozbawienia wolności.

Na zasadzie art. 427§1 k.p.k. wniósł o:

1. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji, ewentualnie uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów;
2. zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, a przez niego nieopłaconej ani w części, ani w całości za II instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do podniesionego zarzutu obrazy art. 2 § 2, 4 i 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. przypomnieć należy, iż w świetle jednolitego i utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego:

1) **przepis art. 4 k.p.k.** statuuje zasadę obiektywizmu, która odnosi się do organów prowadzących postępowanie karne, aby badały i uwzględniały w jego toku okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Na tle tej zasady Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał pogląd, że przepis ten formułuje jedną z naczelných zasad procesu o charakterze dyrektywy ogólnej, stąd też jego naruszenie nie może stanowić samodzielnej podstawy środka odwoławczego. Respektowanie zasady bezstronności gwarantowane jest w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie ich obrazy może uzasadniać zarzut (vide m.in.: postanowienie z dnia 16 maja 2003 r., II KK 31/03, LEX nr 78381; wyrok z dnia 1 października 2002 r., V KKN 281/01 teza 1, LEX nr 56826; postanowienie z dnia 13 maja 2002 r., V KKN 90/01, LEX nr 53913; postanowienie z dnia 28 grudnia 2001 r., V KKN 329/00, LEX nr 51623). Powołane orzecznictwo odnosi się pośrednio także do **przepisu art. 2 § 2 k.p.k.** statuującego zasadę prawdy w procesie karnym;

2) nie można zasadnie stawiać **zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k.** na tej podstawie, że strony zgłaszają wątpliwości, co do ustaleń faktycznych. Dla oceny czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości strony procesowej, ale jedynie to, czy Sąd orzekający wątpliwości takie powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku bowiem, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw Sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (vide m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2008 r., sygn. V KK 99/08, LEX nr 435313, Prok. i Pr.- wkł. 2008/12/19; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2003 r., sygn. V KK 72/03, LEX nr 83771; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2002 r., sygn. V KK 207/03, OSNwSK 2004/1/238; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2002 r., sygn. V KKN 251/01, Prok. i Pr. 2003/11/5);

3) przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną **przepisu art. 7 k.p.k.**, jeśli tylko:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,
- jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (vide m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., II KK 12/06, LEX nr 193084; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 r., sygn. WK 26/03, OSNwSK 2004/1/53; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2004 r., sygn. V KK 60/03, LEX nr 104378; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2003 r., sygn. V KK 375/02, LEX nr 80278; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 stycznia 2001 r., sygn. II AKa 255/00, Prok. i Pr. 2002/10/22).

Odnosząc się do realiów niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny stwierdza, iż skarżący nie wskazał, jaki przepis z części szczególnej kodeksu postępowania karnego, będący urzeczywistnieniem określonej w art. 4 k.p.k. zasady

obiektywizmu oraz w art. 2 § 2 k.p.k. zasady prawdy, został naruszony przez Sąd I instancji. Zatem zarzut w powyższym przedmiocie uznać należy za bezzasadny w stopniu oczywistym.

W tych też kategoriach Sąd Apelacyjny ocenia zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., albowiem Sąd Okręgowy, jak wynika to z uzasadnienia wyroku, nie podjął żadnej niedającej się usunąć wątpliwości w zakresie oceny dowodów. W konsekwencji nie mógł zinterpretować jej na niekorzyść oskarżonych.

Nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut obrazy art. 7 k.p.k., gdyż Sąd I instancji ujawnił prawidłowo całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i mającego wpływ na treść rozstrzygnięcia oraz poddał go wnikliwej ocenie, której przedmiotem były zarówno dowody korzystne, jak i niekorzystne dla oskarżonego.

W szczególności przedmiotem rozważań Sądu I instancji były wyjaśnienia oskarżonego M. R. oraz zeznania R. C. (1), jak i pozostałych świadków, na które powołuje się skarżący, co znalazło odzwierciedlenie w bardzo wnikliwym i obszernym uzasadnieniu wyroku

W ocenie Sądu Apelacyjnego, ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie narusza w żaden sposób zasad określonych w art. 7 k.p.k.

Należy zauważyć, iż skarżący nie wykazał, iż powołana przez Sąd I instancji przy ocenie dowodów argumentacja pozostaje w sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy czy też doświadczenia życiowego. Natomiast ograniczył się do zanegowania oceny dokonanej przez Sąd Okręgowy i przedstawienia własnej oceny dowodów.

W związku z powyższym podniesiony przez niego zarzut obrazy art. 7 k.p.k. oraz powołaną na jego uzasadnienie argumentację uznać należy, jako polemikę z prawidłową oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji.

W konsekwencji w ocenie Sądu Apelacyjnego prawidłowe są także ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy, albowiem oparte one zostały w całości na dowodach ocenionych zgodnie z kryteriami określonymi w art. 7 k.p.k.

Podniesienie przez obrońcę wzajemnie sprzecznych logicznie i wykluczających się zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. wskazuje na fasadowy i polemiczny charakter apelacji.

Podnosząc bowiem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych skarżący wykazał, że nie kwestionuje oceny dowodów dokonanych przez Sąd Okręgowy, a jedynie ustalenia faktyczne dokonane na ich podstawie. Podkreślić przy tym należy, iż obrońca nie wskazał w zarzucie ustaleń faktycznych, które w jego ocenie są błędne oraz ich wpływu na treść wyroku.

Na akceptację oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji wskazuje także fakt podniesienia przez obrońcę zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

Istota zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. polega bowiem na tym, iż na podstawie prawidłowo ocenionych dowodów Sąd powziął wątpliwości co do ustaleń poszczególnych faktów lub okoliczności i mimo tego, ustalił je na niekorzyść oskarżonego. Także w tym przypadku skarżący nie opisał w zarzucie, na czym polegało naruszenie powołanego wyżej przepisu i jaki miało ono wpływ na treść wyroku.

Nie zasługują także na uwzględnienie podniesione przez skarżącego zarzuty obrazy art. 193 § 1 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. Także w tym wypadku obrońca nie wykazał wpływu podniesionych przez niego uchybień na treść wyroku. Nadto w uzasadnieniu apelacji brak jest jakiegokolwiek rzeczowej argumentacji uzasadniającej merytoryczną zasadność podniesionych zarzutów w powyższym zakresie. Obrońca całkowicie zignorował obszerną i logiczną argumentację powołaną w tym przedmiocie przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku, a zatem podniesione przez niego zarzuty uznać należy za gołosłowne, arbitralne i wyłącznie polemiczne

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.